ΠΑΛΗΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΟΥΔΙ ΚΑΙ Η ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Δ'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ μέρες περνοῦσαν μὲ ὄνειρα καὶ ἀναβρασμούς. Εἶχε ὁρισθεῖ νὰ προηγηθοῦν κινήματα στὶς ἐπαρχίες, πρωτοστατούντων τῶν φοιτητῶν, στὴ Λαμία, στὴ Σπάρτη, ὅπου εἶχε ἀναλάβει, ἂν θυμοῦμαι καλά, τὴν ἀρχηγία ὁ Κυριαζόπουλος, στὴν Πάτρα, ποὺ ἀρχηγὸς ἦταν ὁ Λόντος, στὴν Ναύπακτο...

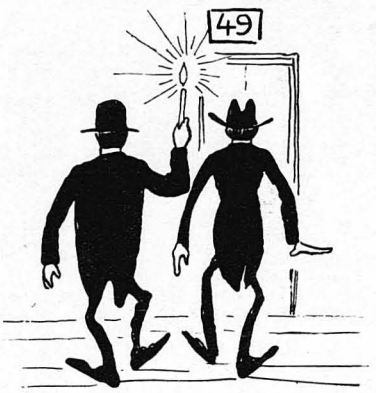

Καθόταν στὴν ὁδὸν Ἀσκληπιοῦ 49.

Μιὰ βδομάδα πρίν... τῆς ἡμέρας ποὺ ὡρίστηκε γιὰ τὴν ἔκρηξι τῶν κινημάτων, ἐξερράγη τὸ κίνημα στὴ Ναύπακτο. Γιὰ τὸ κίνημα αὐτὸ ἔγραψα ἄλλοτε στὸ «Μπουκέτο». Τὸ κίνημα τῆς Ναυπάκτου ἔγινε αἰτία νὰ... ματαιωθοῦνε ὅλα τὰ ἄλλα.

Κ' ἡ ἡμέρες περνοῦσαν.

Τὸ Πανεπιστήμιο εἶχε παραλύσει καὶ Πανεπιστήμια στὴν Ἀθήνα ἔγιναν ὅλα... τὰ καφενεῖα!..

* * *

Τέλος ἡ μεγάλη ἡμέρα, ἢ μᾶλλον ἡ μεγάλη... νύχτα, ἔφτασε.

Τὸ κίνημα ἐξερράγη καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπεχωρετοῦσαν ἐπιδεικτικῶς κατὰ τὰ μεσάνυχτα τοὺς γνωστοὺς καὶ φίλους των, στὰ καφενεῖα τῶν κέντρων, στὰ ζυθοπωλεῖα καὶ στὰ θέατρα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ πᾶνε σὲ ταξεῖδι, κ' ἔφευγαν γιὰ τὸ Γουδί.

— Στὶς τρεῖς τὴ νύχτα, εἶπαν σ' ὅσους συναντοῦσαν φοιτητάς, νὰ εἶστε ὅλοι ἐκεῖ πέρα!

— Δηλαδή, πρόσθεσε κάποιος ἀδιόρθωτος, τὸ κίνημα θὰ γίνη σὰν τρεῖς ὧρες νύχτα!...

Ἐπίσης μᾶς εἶπαν μυστικὰ τὸ σύνθημα, τὸ μέρος ἀκριβῶς τῆς συγκεντρώσεως καὶ φύγανε.

— Θὰ ἔρθετε, μᾶς εἶπαν, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸν κ. Καραϊσκάκη (λοχαγὸ καὶ βουλευτὴ Καρδίτσης τότε). Αὐτὸν σᾶς ὡρίσαμε ὡς ὀργανωτή.

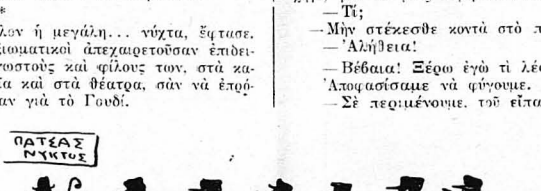

— Αὐτοὶ θέλουνε νὰ πιάσουν τὸν ἀρχηγό...

Τότε καμμιὰ πενηντάριὰ ἀπὸ μᾶς συγκεντρωθήκαμε σ' ἕνα γαλατάδικο, τὰ «Ἡνωμένα Βουστάσια», καὶ περιμένανε τὸν πρόεδρό μας, τὸν Τσιτσίλια. Ἄλλοι πάλι γυρίζανε στὰ κέντρα καὶ στὰ θέατρα καὶ μαζεύαν μεινημένους φοιτητάς.

Ἡ νύχτα περνοῦσε. Κόντευε νὰ ξημερώση, ἡ τρίτη τῆς πρωΐας εἶχε σημάνει πρὸ πολλοῦ καὶ ὁ πρόεδρος δὲν φαινότανε ἀκόμα. Περιττόν, νομίζω, νὰ προσθέσω, ὅτι ὁ πρόεδρος δὲν... ἤξερε ὅτι τὸν περιμέναμε ἐκεῖ. Ἀπεστάλησαν δύο φοιτηταὶ νὰ τὸν βροῦνε. Σκοτάδι πάσσα στοὺς δρόμους. Μιλημένοι στρατιῶτες εἶχαν σβύσει τὰ φανάρια τῆς πόλεως, ἡ ὁποία φωτιζότανε τότε μὲ γάζι. Ἀνάβοντας σπίρτα κατωρθώσαμε νὰ βροῦμε τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τσιτσίλια. Καθόταν στὴν ὁδὸν Ἀσκληπιοῦ, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἀριθμὸς 49.

— Γαλατάκι τοῦ Θεοῦ!..

Οἱ δυὸ ἀπεσταλμένοι φοιτηταὶ σπρώξανε τὶς πόρτες, ξεκάρφωσαν τὶς κλειδαρὲς καὶ εἰσέβαλαν στὸ σπίτι, ξυπνῶντας ὅλους τοὺς νοικαρέους.

Ὁ πρόεδρος, μὴ γνωρίζοντας τίποτε περὶ κινήματος, ροχάλιζε Ναπολεοντείως.

— Κοιμᾶσαι! τοῦ φωνάξαμε. Ἐξερράγη ἡ Ἐπανάστασις!..

— Καλά, μὴ φωνάζετε, ἀπάντησε. Ἔλαβα τὰ μέτρα μου. Ἐμεῖς θὰ πᾶμε αὔριο στὶς 10 στὸ Γουδί.

— Καὶ γιατί ὄχι τώρα;

— Γιατὶ τῆς νύχτας τὰ καμώματα τὰ βλέπει ἡ μέρα καὶ γελάει. Ἔπειτα πῶς θὰ πᾶμε μοναχοί μας! Πρέπει νὰ συγκεντρώσουμε ὅλους τοὺς «ἐξαίρους» τῆς «Ἑνώσεως» καὶ νὰ πᾶμε ἐκεῖ ἐν σώματι. Ἔτσι θὰ φανῆ ὅτι προσχωρεῖ στὴν Ἐπανάστασι ὁλόκληρο τὸ Πανεπιστήμιο, καὶ θὰ εἶνε αὐτὴ μιὰ ἰσχυρὰ ἠθικὴ ἐνίσχυσις στὴν Ἐπανάστασι, γιὰ τὸ λαό.

Παρὰ τὰ λογικὰ αὐτὰ καὶ ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματά του, ἐμεῖς ἐπιμέναμε νὰ τὸν πάρουμε διὰ τῆς βίας. Κι' αὐτός, γιὰ νὰ μᾶς ξεφορτωθῆ, φαίνεται, μᾶς εἶπε:

— Πῶς νὰ βγῶ ἔξω, ἄλλως τε, ἀφοῦ εἶμαι πολιορκημένος ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες;

— Ποῦ εἶνε οἱ χωροφύλακες; ἐρωτήσαμε; Ἐμεῖς ψυχὴ δὲν εἴδαμε στὸ δρόμο.

— Καὶ ὅμως εἶνε, ἀλλὰ δὲν φαίνονται. Παραφυλάγουν.

— Μὰ ἂν ἦσαν, ἔπρεπε νὰ συλλάβουν καὶ μᾶς.

— Ἔσᾶς δὲν σᾶς γνωρίζουν. Αὐτοὶ θέλουν νὰ πιάσουνε τὸν ἀρχηγό, γιὰ νὰ μᾶς ἐκμηδενίσουν. Κοπιάζετε ἐδῶ παρακαλῶ...

— Τί;

— Μὴν στέκεσθε κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ σᾶς βλέπουν ἀπ' ἔξω.

— Ἀλήθεια!

— Βέβαια! Ξέρω ἐγὼ τὶ λέω!

Ἀποφασίσαμε νὰ φύγουμε.

— Σὲ περιμένουμε, τοῦ εἴπαμε, στὸ γαλακτοπωλεῖο.

— Ποῦ εἶνε οἱ δικοί σας; ρώτησε ὁ Ζορμπᾶς.

— Καὶ τί κάνετε ἐκεῖ;

— Πίνουμε γάλα. Τί νὰ κάνουμε!.. Γαλατάκι τοῦ Θεοῦ.

— Οἱ ἐπαναστάτες δὲν πίνουν γάλα, σὰν ἀναρρωνύοντες...

— Ἀλλὰ τί πίνουν;

— Αἷμα καί... κρασί!

* * *

Τὸ πρωῒ μερικοὶ ἐκ τῆς «Ἑνώσεως» πῆγαν στὸ Γουδὶ ὡς... θεαταί!

Μόνος ὁ Νίκος ὁ Καρβούνης, χωρὶς νὰ περμένη προσκλήσεις καὶ διαταγές, πῆγε ἐκεῖ ἀπὸ τὴ νύχτα, ἐπῆρε ἕνα ὅπλο καὶ ἐπάφθη μὲ τὴν Ἐπανάστασι.

Σὰν ξημέρωσε ἀνεζητήθη ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς «Ἑνώσεως», ὁ κ. Κόντος. Ἀργῆσαν λίγο ὥς ποὺ νὰ βροῦνε τὴ διεύθυνσί του. Κι' ὅταν πήγανε τέλος στὸ σπίτι του, ἔμαθαν ὅτι ὁ Κόντος, μὴ γνωρίζοντας τὴν ὥρα καὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκρήξεως τοῦ κινήματος, πῆρε τὴν παρέα του πρωῒ - πρωῒ καὶ πῆγε νὰ... ψάλη στὸν Ἅγι - Δημήτρη!..

Ἔφτασε καὶ τὸ μεσημέρι καὶ ἡ «Ἕνωσις» δὲν εἶχε φανεῖ ἐπισήμως στὸ Γουδί.

Τότε ὁ Ζορμπᾶς ἐκάλεσε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους ἐκεῖ πέρα φοιτητάς.

— Ποῦ εἶνε οἱ δικοί σας; τοὺς ρώτησε.

— Δὲν εἰδοποιηθῆκαν ἐγκαίρως, ἀρχηγέ.

— Καλά, γιατί δὲν ἤρθανε κατόπιν;

— Μήπως τοὺς ἐμπόδισαν;..... Ποιός ξέρει!.. Νὰ στείλουμε νὰ ἰδοῦμε;

— Τώρα περιττὸν νὰ ἔρθουν! Βαίνομεν ἤδη πρὸς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ...ἀμνηστείαν. Μόνον νὰ τοὺς παραγγείλετε νὰ καλέσουν τοὺς προέδρους τῶν Συντεχνιῶν καὶ νὰ κάμουν διαδήλωσι ὑπὲρ τοῦ Στρατοῦ στὴν Ἀθήνα.

— Νὰ καταλάβουμε καὶ τὸ Πανεπιστήμιο;

— Δὲν βλέπω καμμιὰ ἀνάγκη νὰ γίνη αὐτό. Μόνον ἕνα συλλαλητήριο χρειάζεται πρὸς τὸ παρόν. Γιὰ νὰ φανῆ ὅτι ὁ Λαὸς ἐπιδοκιμάζει τοῦ

Ἔψελνε στὸν Ἅγι Δημήτρη!

Στρατοῦ τὸ ἔργον.

Τότε ἀπεστάλη ἕνας φοιτητὴς στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ κανονίση τὸ ζήτημα αὐτό, ἀλλὰ ἐγύρισε πάσω μὲ ἱερὰν ἀγανάκτησιν καὶ ἀνήγγειλε ὅτι βρῆκε τὸν πρόεδρο τῆς «Ἑνώσεως» ἀνταλλάσσοντα αἰσθηματικὴ μετὰ τοῦ Παπαφώτη ἀλληλογραφία! Ὁ Παπαφώτης ἦταν τότε ὁ πρόεδρος τῶν προέδρων τῶν Συντεχνιῶν, ὁ ἀρχηγὸς νὰ ποῦμε τοῦ ἐργαζομένου κόσμου, ἀπὸ τὸν ὁποῖο περιμενόταν... ἡ σωτηρία τῆς Πατρίδος!

Ὁ Τσιτσίλιας, συνεννοούμενος μὲ τὶς συντεχνίες, ἔκανε πιὸ λογικὰ καὶ φρόνιμα, ὅπως εἶχεν ὑποδείξει, ἄλλωστε, καὶ ὁ Ζορμπᾶς, ἀλλὰ ποῦ νὰ τ' ἀκούσουνε αὐτὰ οἱ ἄλλοι φοιτηταί.

Αὐτοὶ δὲν ἤθελαν εἰρήνη καὶ ἀμνηστεία, ἀλλὰ πόλεμο.

Ἀρχίσανε λοιπὸν νὰ βρίζοινε τὸν πρόεδρο καὶ τὸ συμβούλιό του:

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἐδῶ νὰ γίνεται ἐπανάστασις κι' αὐτοὶ νὰ πᾶν στὴν ἐκκλησία!

— Καλά, ἐπὰ τέλους, ρωτοῦσε ὁ μακαρίτης Θάνος Λοιδωρίκης, ἀλλὰ νὰ δοῦμε πότε θἄρθουνε;

— Σὰν τελειώσει ἡ λειτουργία καὶ δὲν τοὺς πιάσουνε οἱ χωροφύλακες.

— Μὰ γιατί; Γιατὶ πήγανε στὴν ἐκκλησία;

— Ὄχι γιὰ τὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ γιατὶ θὰ μᾶς χαρακτηρίσουν ὡς Μηδενιστάς.

— Μηδενιστάς, λέει! Τί Μηδενιστάς;

— Βέβαια Μηδενιστάς, ἀφοῦ κάμαμε μιὰ... νοῦλα!

Τέλος κατὰ τὸ ἀπόγευμα, συντεταγμένη, πλήρης καὶ κατὰ τετράδας, ἔφτασε ἡ «Πανεπιστημιακὴ Ἕνωσις» στὸ Γουδί, μὲ τὸν πρόεδρο ἐπὰ κεφαλῆς καὶ τὸ συμβούλιό της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως εἶχε φτάσει καὶ ἡ... ἀμνηστεία!

* * *

Μετὰ τὸ κίνημα τοῦ Γουδί, ἡ «Πανεπιστημιακὴ Ἕνωσις» τοιοῦτον καὶ τοσοῦτον κῦρος πῆρε, ὥστε καὶ βροχὴν ἐπιστολῶν νὰ λαμβάνη ἀπὸ τοὺς Πανέλληνας, οἱ ὁποῖοι ζητοῦσαν νὰ τοὺς βρῇ... θέσι, καὶ ἀπὸ διαφόρους φυλακισμένους, ποὺ ζητοῦσαν χάριν καὶ ἐλευθερίαν!

—«.....τώρα ποὺ ἐλευθερώσατε, μᾶς γράφανε, ὅλο τὸ Ρωμαίϊκο ἐλευθερῶστε καὶ μᾶς».

Ἡ «Ἕνωσις» εἶχε πειὰ γιγαντωθεῖ...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ὁ περίφημος Γάλλος γελοιογράφος Σέμ.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ περίφημος θεατρικὸς συγγραφεὺς Ἐδμόνδος Ροστὰν διηγεῖτο ὅτι ὅταν ἦταν μαθητὴς τοῦ εἶχε δοθεῖ στὸ σχολεῖο ὡς θέμα μιᾶς ἐκθέσεως «Ἡ συνάντησις τοῦ Μ. Ναπολέοντος καὶ τοῦ Τάλμα», θέμα ποὺ ὑπετίθετο γνωστὸ καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν τοὺς ἐδόθηκε καμμιὰ ἐξήγησι.

Ὁ μικρὸς Ροστὰν δὲν ἤξερε καὶ πολὺ καλὰ τὸν Τάλμα. Θυμόταν μόνον ἀμυδρά, ὅτι τὸ ὄνομα Τάλμα σχετιζόταν μὲ τὸ θέατρο καὶ ἐπειδὴ εἶχε κατάληψιν εἰς — α — νόμισε ὅτι ἐπρόκειτο περί... θεατρίνας.

Γιὰ νὰ μὴ δώση λοιπὸν τὸ τετράδιό του ἄγραφο στοὺς καθηγητάς, ἔπλασε μὲ τὴ φαντασία του μιὰ ρομαντικὴ σκηνή, κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἀθάνατος Κορσικανός, κατάπληκτος μπρὸς στὴν ὠμορφιά... τῆς Τάλμα, προβαίνει σὲ μιὰ ἀτέλειωτη αἰσθηματικὴ ἐξομολόγησι καὶ προσφέρει στὴ λατρευτή του καλλιτέχνιδα ἕνα πολύτιμο περιδέραιο!..

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Ροστὰν τιμωρήθηκε ἀπὸ τὸν καθηγητή του νὰ ἀντιγράψη... πεντακόσιες φορὲς τὴ φράσι:

— Ὁ Τάλμα εἶνε ἄντρας!...».

* * *

Ἄλλοτε πάλι, ὅταν ὁ Ροστὰν εἶχε μπεῖ νεώτατος καὶ τιμητικώτατα στὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία, ἕνας λογοτέχνης μετριωτάτης τάξεως καταφερόταν ἐναντίον τῶν ἀκαδημαϊκῶν λυσσωδῶς.

— Αὐτοὶ οἱ σαράντα ἀθάνατοι, ἔλεγε εἰρωνικά, μόλις ἔχουν πνεῦμα γιὰ τέσσερους...

— Ἔχετε δίκηο, τοῦ ἀποκρίθηκε ἑτοιμότατα ὁ Ροστάν. Μᾶς λείπει ἕνα μηδενικὸ γιὰ νὰ γίνουμε 40 καὶ θἄμαστε εὐτυχεῖς νὰ σᾶς βλέπαμε ἀναμεταξύ μας!...

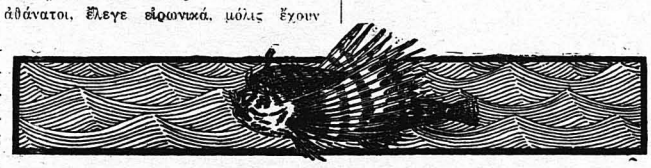

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΩΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΗΣΤΙΟ

(Τοῦ ΟΡΑΤΙΟΥ)

Τὸ καλοκαῖρι τ' ὄμορφο καὶ τὸ γλυκὸ ζεφύρι
τὴν ἄγρια δείχνει χειμωνιά
καὶ τὸ στεγνὸ καράβι του στὸν πόντο ὁ ναύτης σύρει
κι' ἀπλώνει τ' ἄστρα του πανιά.

Φεύγει ὁ ἀγρότης τὴ φωτιὰ καὶ ὁ βοσκὸς τὴ στάνη
κ' ἡ πάχνες λυώνουν στὸ σπαρτὸ
κ' ἡ Ἀφροδίτη ποὺ τῆς καῖν στὰ Κύθηρα λιβάνι
σέρνει στὰ δάση τὸ συρτό.

Καὶ τὸ φεγγάρι ἀπὸ ψηλὰ φωτογελᾶ καὶ θέρνουν
τὴ γῆ μὲ πόδι ἀλαφρὸ
χεροπιαστὲς ἡ Χάριτες κ' ἡ Νύμφες (ὅπου γέρνουν
ἄσπρα κορμιὰ σὰν τὸν ἀφρό).

Σφυροκοπάει ὁ Ἥφαιστος τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Δία,
Κύκλωπες λυώνουν στὴ φωτιά.
Στὴ μυρωμένη κεφαλὴ ἂς δέσουμε μὲ βία
χλωρὸ στεφάνι ἀπὸ μυρτιά,

Ἢ ἀπὸ τ' ἄνθια ποὺ γεννᾶ τῆς γῆς τὸ σάπιο χῶμα,
καὶ στὴ βαθύσκια λαγκαδιὰ
στὸ Φαῦνο ἂς θυσιάσουμε ἀρνί, κατσίκι (ἀκόμα,
ἂν θέλει ἐκείνου ἡ καρδιά.

Ἀδιάκριτα ὁ θάνατος χτυπᾶ φτωχοῦ κα- (λύβι
ὠχρὸς ἢ πύργου βασιλῆ.
Σήμερα καλότυχε, ἡ ζωὴ μικρὲς ἐλπίδες (κρύβει.

Σὲ λίγο ἡ μαύρη ἡ ἀγκαλιά.
Τῆς νύχτας θὲ νὰ σὲ κρατῆ κεκρὸ κι' οἱ (κούφιοι ἴσκιοι
στοῦ Ἅδη τὸ καλύβι τὸ στερνό.
Γλέντια κανείς, ὦ Σήστιε, τραπέζια ἐκεῖ (δὲν βρίσκει,
σὲ κεῖνο τὸ ταξεῖδι τὸ στερνό.

Μετ. Α. Ε. ΔΙΑΦΑ

ΕΡΩΤΑ ΣΒΥΣΙΜΟ

(Τοῦ Σ. ΠΡΥΝΤΟΜ)

Στο ὑστερνὸ ἀναστέναγμα τοῦ μαύρου (χινοπώρου
ὁπὸ χαϊδεύει ἁπαλὰ τὰ βοῦρλα ποὺ (ριγοῦνε
στὴ λίμνη, σιγομίλημα σβυσμένο ἀπερ- (νάει
εἶνε ἡ ἰτιὰ καὶ τὸ νερὸ ποὺ θλιβερὰ (μιλοῦνε....

Λέει ἡ ἰτιά : «—Μαράθηκα, ἀλλοί μου, (κύτταξέ με,
κι' ἡ πρασινάδα μου ἔπεσε μέσα στὰ κρύσταλλά σου.
Ἐσὺ, καλέ μου σύντροφε, νὰ γίνῃ ἄφησες μνῆμα
στὴν ἀνθισμένη μου ἄνοιξι τὰ ὁλόπαγα νεφά σου».

Γλυστράει τὸ φύλλο ἄτονο καὶ πάει νὰ κιτρινίση....
Τὸ μαυρισμένο τὸ νερὸ κι' ἐκεῖνο τῆς μιλάει :
«Ὦ, μαραμένη ἀγάπη μου, ἔτσι ἕνα—ἕνα φύλλο
μὴν ξαναφίνεις μοναχὸ σὲ μένα νὰ κυλάη.

»Κακὸ μοῦ κάνει τὸ φιλὶ αὐτὸ σὲ βεβαιόνω.
τόσο ὅσο τὰ χτιτήματα ποὺ παίρνω ἀπ' τὰ κοιτὰ
καὶ εἶνε ἡ ἀνατριχίλα του σὰν μιὰ πληγὴ μεγάλη
ποὺ ὅλο πλαταίνει ἀπὸ καιρὸ χωρὶς νὰ κλείνη πειά.

»Εἶνε σημάδι στὴν ἀρχὴ κι' ὕστερα τέτοιος κύκλος,
ποὺ ὅσο τρέμει δυνατά, τόσο καὶ κύκλους κάνει,
καὶ τὰ λουλούδια ὅπου ζοῦν μέσ' στὶς ὀχτιές μου νοιώθουν
κάποιο βαρὺ ἀναριγιλητὸ στὰ πόδια τους νὰ φτάνη.

»Μὲ βασανίζει τὸ ἀργὸ αὐτὸ ξεψύχισμά μου,
γιατὶ θωρῶ, ἀγάπη μου, πὼς μὲ ξεχνᾶς σιγά.
Τίναξ' τα ὅλα μαζωχτά, σκλήρη στὸν ἐραστή σου
τοῦ θλιβεροῦ μας χωρισμοῦ τὰ ξέθωρα φιλιά!»

Σ' ΕΝΑ ΜΩΡΟ

(Τοῦ ΣΙΛΛΕΡ)

Ὦ ὕπαρξι καλότυχη, στὴν (κοῦνια ἅμα κοιμᾶσαι,
θαρρεῖς γιὰ σένα γίντηκεν ὁ (κόσμος κι' ἡ χαρά.
Μὰ σὰν περάσουνε καιροὶ (καὶ ἄντρας πειὰ θὲ νάσαι,
θὰ λὲς μὲ δάκρυα: Εὐτύχη- (σα κι' ἐγὼ καμμιὰ φορά;